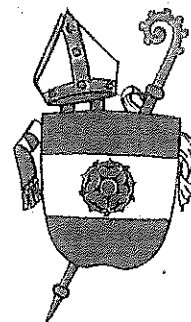

Farní zpravodaj

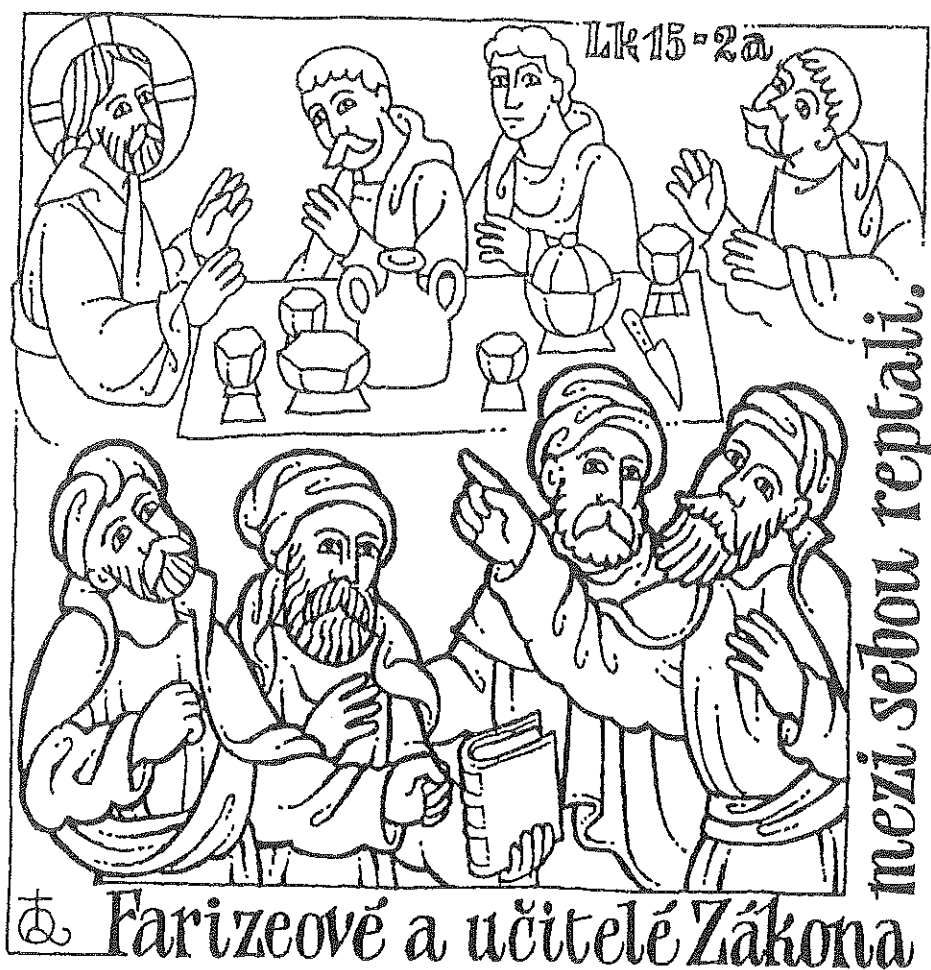

24. neděle v mezidobí

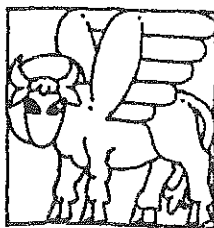
Český Krumlov

15. 9. 2019

38. týden

Cyklus C
24. neděle
v mezidobí

Evangelium
Lk 15, 1-32

Vydává: Římskokatolická farnost prelatura Český Krumlov, Horní 156, 381 01 Český Krumlov

Zodpovídá: Prel. Mgr. Václav Pícha JC. D., prelát českokrumlovský

redakce: Zdeněk Kalianko (Mob.: 739 506 792)

www.farnostck.bcb.cz email: farniuradck@seznam.cz

PASTÝŘSKÝ LIST
DIECÉZNÍHO BISKUPA ČESKOBUDĚJOVICKÉHO
K 24. NEDĚLI V MEZIDOBÍ

(Přečtete při všech bohoslužbách v neděli 15. září 2019)

Milí diecézané, bratři a sestry v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Skončilo letní období dovolených a prázdnin, pro děti a mládež začala škola. Téma školy se však v jistém slova smyslu dotýká nás všech, mladších i starších. Všichni jsme totiž ve „škole Božího slova“, když mu nasloucháme a učíme se podle něj žít. Dnes zazněl jeden z nejkrásnějších úryvků evangelia, kde se v několika různých obrazech vyjevuje Boží добрota, láska a milosrdenství. Zcela jednoznačně působí nejsilněji to poslední podobenství, kdy máme před očima milosrdného otce, jehož láska nezná hranic, ale současně tam vidíme i marnotratného syna, který se sám musel rozhodnout, dříve než vyslovil: „*Vstanu a půjdu k svému otci*“. Jak aktuální je příběh marnotratného syna a jak blízký je i nám ve chvíli, kdy na nás doléhá pokušení a chceme mít svůj „*podíl z majetku*“ i *my*, abychom si pak šli svou vlastní cestou do jakési vzdálené a neznámé země. Rád bych se spolu s Vámi, bratři a sestry, zamyslel nad tímto momentem z dnešního evangelia, ale z trochu jiného úhlu pohledu, než je obvyklé.

To, že jsme na tomto světě, že žijeme a dýcháme, není náhoda. Člověk nestvořil sám sebe, naše existence je nezaslouženým Božím darem. Je to Bůh, kdo stvořil člověka v jeho přirozenosti jako vrchol a nejdokonalejší dílo veškerého stvoření. Člověk tak svojí důstojností převyšuje všechno ostatní a to zvláště tím, že má rozum, ale že má i nesmrtelnou duši, o jejímž trvalém osudu si sám a svobodně rozhoduje na základě svých vlastních skutků. V dějinách spásy ovšem nikdy nelze opomenout jeden zcela zásadní moment. „*Když se naplnil čas*“ (Gal 4,4), přirozená důstojnost člověka byla nadpřirozeně potvrzena a pozdvižena skutečností vtělení: věčné Slovo, které „*bylo na počátku u Boha a které bylo Bůh*“, přijalo lidskou přirozenost, „*stalo se tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1,14).

Jednou farizeové přednesli Ježíšovi ožehavé téma manželské rozluky a on je - jakožto nejvyšší Učitel - neváhal odkázat na počátek Boží vůle při stvoření. Tak bychom ani *my* neměli váhat a své, mnohdy palčivé otázky, bychom měli konfrontovat s Boží vůlí. V první knize Mojžíšově tak můžeme číst mimořádně důležitá slova: „*Bůh stvořil člověka jako muže a ženu*“ (Gn 1,27); od počátku se tedy uskutečňuje lidská přirozenost jako přirozenost muže a jako přirozenost ženy. Jejich odlišnost a vzájemné doplňování jsou zakotveny v samotné lidské přirozenosti a týkají se všech jejích rozměrů, které nelze vytrhovat z kontextu, jakoby šlo o zcela nezávislé skutečnosti. Vedle přirozených aspektů a projevů mužství a ženství, existují nepochybně i jiné aspekty kulturně, dobově či jinak sociálně podmíněné, avšak z křesťanského hlediska by bylo zavádějící prohlašovat toto nejzákladnější rozlišení obou pohlaví za pouhý „stereotyp“, za jakýsi sociální konstrukt či něco, co lze jednoduše změnit.

Pro plné pochopení pravdy o lidské přirozenosti je třeba vzít v úvahu i hluboké zranění prvotním hříchem, kterým je narušen Bohem daný řád i harmonie celého

stvoření. Toto narušení, které se projevuje sklonem člověka ke hříchu či v jiných formách zla a utrpení, zasahuje i lidskou sexualitu, která může být zdrojem pokušení, zvláště pak, dojde-li k jejímu nezřízenému užívání. V současné době jsou rozšířené snahy prohlašovat za přirozené či za „variantu normy“ všechny možné sexuální tužby a subjektivní prožívání vlastního pohlaví a to s odůvodněním, že je to vrozené a tudíž i přirozené. Je však zapotřebí se také ptát, zdali je to v souladu s tvůrčím plánem Božím. Pochopitelně, člověk si může demokraticky nastavit taková měřítka a takové zákony, v jejichž jménu - tedy podle práva a zaručené svobody - může jít dokonce i proti životu! I když si člověk myslí, že může všechny zákony měnit - zůstává jeden jedinečný zákon stále platný - a tím je zákon Boží. Je to neměnný a přirozený řád daný Hospodinem, Bohem a Stvořitelem, který jako jediný dokáže učinit člověka skutečně šťastným a svobodným. On, Bůh, jako milosrdný otec vyhlíží a čeká, kdy už konečně spatří svého marnotratného syna, jak se vrací se slovy: „*Vstanu a půjdu k svému otci*“.

Snaží-li se člověk naplňovat Boží zákon a respektovat Boží řád, dotýká se posvátna, neboť i sexualita sama je v podstatném ohledu posvátná. Vzájemně se doplňující vztah mezi mužem a ženou, směřující k bezvýhradnému, dokonalému a neodvolatelnému vzájemnému sebedarování, přece sám Kristus povýšil na svátost a učinil jej znamením a účastí na společenství s Bohem, který je pramenem života a lásky. Manželská láska muže a ženy svojí povahou směřuje k bezprostřední a intimní účasti na Božím stvořitelském díle, když se podílí na jeho lásce a tvůrčí moci.

Komplementarita muže a ženy je navíc klíčová v jejich roli otce a matky: dítě pro svůj zdravý rozvoj potřebuje nejen mužský a ženský vzor, ale také harmonickou souhru těchto odlišných, avšak navzájem se doplňujících rolí ve stabilním rodinném prostředí, založeném na bezvýhradné manželské lásce. Vztah muže a ženy, manžela a manželky, proto rozhodně nelze chápat jako vztah mocenský, kdy jeden ovládá druhého; jinak ztrácí smysl manželský slib vzájemné lásky, úcty a věrnosti. Rodina vyrůstající ze správně pochopených rolí muže a ženy rovněž není pouhou společenskou konvencí, kterou lze svévolně změnit či předefinovat: je to instituce zakotvená v samotné Bohem darované lidské přirozenosti, která je tím jedinečným přirozeným prostředím pro předávání života a výchovu dětí.

Každý máme určitou odpovědnost, ale jak je zřejmé, zvlášť velkou odpovědnost mají rodiče vůči svým dětem. Chtěl bych proto právě Vás, milí rodiče, ujistit svou modlitbou a zároveň Vás i povzbudit, abyste také pamatovali i v tomto školním roce - vedle zájmových kroužků pro své ratolesti - i na výuku náboženství. I když se to nemusí tak jevit, tato výuka je velmi důležitá pro lidský a duchovní růst Vašich dětí; jsou to pevné základy, na kterých lze stavět šťastný a spokojený život.

Drazí diecézané, mějme všichni před očima dobrotu milosrdného Boha, jak nám ho představuje Ježíš v dnešním podobenství, a nechme se obnovit jeho milosrdnou láskou. K této zkušenosti Vám všem ze srdce žehnám!

✠ *Vlastimil, biskup českobudějovický*

pokračování v rozjímání J. E. THDr. Josefa Hloucha, devátého biskupa českobudějovického.

II. Modlitba Otče náš

Bože můj, věčná Lásko, Bože, který vyzařuješ svoji podstatu a tou je tvá Láska, Bože, který mluvíš ke mně ve všem a skrze všechno a čekáš na slova jak se sluší na dítě, aby odpovědělo Otci.

Dvanáctiletý Kristus v chrámě. Hle, Otec Tvůj a já, s bolestí jsme Tě hledali. Proč jste mne hledali, nevíte, že já musím být v tom, co je mého Otce? To je úžasné slovo z úst vtěleného Boha: Já musím. Kristus Pán tu mluví o takové absolutní nutnosti. Já musím.

Co znamená být ve věcech, které jsou u Boha a Boží? Znamená to stýkat se s Bohem, spojovat se s Bohem. Já musím. To je naprostá nutnost. Já musím být v těch věcech svými modlitbami, svým rozjímáním, kontemplací. A pak stále a stále v práci a starostech – já musím. Jinak svět, milí věřící, ohrožen, protože se přestává modlit. Ale modlitba to je to nejvznešenější, to nejúplnější a nejšťastnější.

Ecce Jesus! Krásný byl pohled na Ježíše, když byl obklopen zástupy, když dětem žehnal, když kázal dětem uprostřed náměstí, na návsi, synagogách, ale přece nejvíce strhující pohled na Ježíše, kromě pohledu na kříž, byl pohled, když se modlil.

Tenkrát jednal s Bohem o všech nás, tenkrát konal nejvíc. Těm chvílím se blíží jen ty chvíle, kdy jeho ruce, jež rozdávaly, byl přibity na kříž. Když se kdysi modlil na osamělém místě, apoštolové si šeptali: podívej se na Pána, vždyť on je celý proměněný. Podívej se, jakoby se celý svět s ním spojoval. Jak je před Jeho tváří, jak na Něho padá a doléhá. A pak si dodali odvahy: Pane nauč nás se modlit. A snad řekli, i když to evangelista nenapsal, ať se umíme modlit jako Ty jsi se modlival.

Když se modlíte, říkejte: Otče náš! Jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé, přijď království Tvé... A tím nám Ježíš naučil a dal nám cestu ke všem situacím až na práh věčnosti modlitbu nejdražší, nejbožstější, nejmocnější, jakou lidstvo má a zná: Otče náš!

Tu nám dal náš Spasitel, kterému nejvíc záleželo na tom, aby se na nás co nejpožehnaněji projevil Jeho vykupitelské dílo.

Denně se takto modlíme, ale i to nejsvětější by mohlo člověku zevšednět, kdyby tomu člověk nevěnoval novou a novou pozornost, novou snahu vniknout na ty hlubiny.

Mám vroucí přání, a věřte, že již velmi dlouho se za to modlím, aby nová láska a důvěra v Otčenáš byla jedním z velkých darů pro každého věřícího. Otče náš, který však nám nebude jen modlitbou prosebnou, ale rozjímavou a školou života a křesťanské moudrosti.

Uvidíme, co vše obsahuje, že v tom oslovení a sedmi prosbách je všechna moudrost křesťanského života.

Tomuto pokladu se chceme věnovat. Zdaž by mohlo udivit, kdyby Kristu Pán ustanovil Otčenáš jako osmou svátost? To právo i moc měl. Ale i když to formálně neustanovil, my věříme, že Otčenáš je modlitba, která nad všechny jiné posvěcuje a proměňuje. Je to modlitba prostého dělníky i mysticky vysoké a velké řeholnice. Je to ideál a souhrn všech správných modliteb. Ale též souhrn všech základních prav víry. Když jej

rozjímáme, když se jej modlíme, stále se setkáváme s nekonečnými hlubinami. Rozjímat Otčenáš do všech hlubin, znamenalo by zmocnit se hlubin samého Božství. Jsou tam skryty poklady moudrosti, vědění, svátosti života. Tam je náš cíl naznačen, tam i cesta k cíli. Co velkých duší vyrostlo na hlubinách Otčenáše! Co dal Františkovi, co dal velké Terezii a co bylo duší, také takové znám, stačilo zažít Otčenáš a rozevřela se jí taková podívaná, že se ani dál nedostala. Kolik světla a krás viděla, že ostatní pro ni ztratilo kouzlo.

Otče náš! Modlit se jej znamená otevřít okna duše. Dát se k dispozici, aby v nás Bůh tvořil zázraky milosti. Když se modlil, byl proměněn. Duše má, jakými perlami posázíš cesty života, když je budeš konat s Otčenášem! Jakými perlami se ozdobíš pro chvíle, až přijde Pán Ježíš na svatbu, aby si tě vzal a sám ještě přizpůsobil a ozdobil na cestu do ráje? Je cennější znát z nejcennějších věcí aspoň málo, než z malých věcí znát mnoho. Otčenáš je ze všech velkých největší.

Pane, nauč nás modlit se. Apoštolům šlo o nejzákladnější povinnost, proto měli na ni nejvyšší zájem. Co se mají modlit, jak se mají modlit? Když poznávají nový svět pravdy, které Ježíš hlásal světu. Jednali proto jen v důsledku prohlášení Petrova: Pane, Ty máš slova života věčného. Znali svoje starozákonní modlitby a žalmy, a celou řadu jiných, ale i když viděli vznešený život Krista Pána, jak se modlí, pak je to okouzlo. Ano, ona modlitba je obrazem života. Jak se modlíš, tak žiješ. Ten, jenž nám zjevil slova, která mu věčný Syn Otce, nekonečnou láskou s Otcem spojený, ví, co je Otci milé, ví, co Otec čeká, jaké modlitby, jaké řeči, jaký život. Ale Kristus Pán je též pravý člověk, jeden z nás, který zkusil všechno na tomto světě, s výjimkou hříchu. On znal naše potřeby, slabiny, bolesti, naděje. A proto: v Otčenáši vložil všechno, čeho potřebujeme. Než Kristus Pán světu i nám dal Božský Otčenáš, nejprve předeslal dvě poučení:

1. Když se modlíš, vejdi do komůrky svého nitra, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytí a tvůj Otec odplatí tobě. To je řeč, která mluví obrazy a chce tím říci: Když se chceš modlit, vejdi do sebe i když se modlíš ve sboru, vejdi do nitra, kde je a roste tvoje bytost, tma je soustředěna, v tvém srdci, odtud vychází vše dobré nebo snad i zlé. Do komůrky srdce – znamená: patří jen na Boha, jakoby kromě Boha nic nebylo. Zemi zmlkni, mluvím s Bohem. Máme-li se věnovat velkým věcem, musíme být svobodni od věcí malých, nicotných. My přece hledáme království Boží, jen tehdy uslyšíme hlas Boží, když jej posloucháme, nasloucháme, ne jako ten velebný pán – pustil si radio a televizi a přitom se chtěl modlit.

pokračování v dalším čísle farního zpravodaje

Mše svaté v týdnu od 16. 09. 2019 do 22. 09. 2019 Český Krumlov:

Pondělí	(16. 09.) večer: za + Viktorii Wincikovou, Jarmilu Smrčkovou, Janu Postlovou, Stanislava Barana a jejich rodiny
Úterý	(17. 09.)-----
Středa	(18. 09.) večer: za
Čtvrtek	(19. 09.) večer: za živé a + z rodiny Horynů, Lesyků, Slivockých, Pelantů a d. v. o.
Pátek	(20. 09.) večer: za
Sobota	(21. 09.) večer: za Petru Maršálkovou
Neděle	(22. 09.) ráno: za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 16. 09.	ÚTERÝ 17. 09.	STŘEDA 18. 09.	ČTVRTEK 19. 09.	PÁTEK 20. 09.	SOBOTA 21. 09.	NEDĚLE 22. 09.
ČESKÝ KRUMLOV sv. Vít	17:00Ž		17:00P	17:00Ž	18:00P		9:30P
ČESKÝ KRUMLOV KLÁŠTER						16:00Ž	
VĚTRNÍ							8:00 Ž
PŘÍDOLÍ							11:15 Ž
VĚŽOVATÁ PLAŇ							11:15VT
KÁJOV							8:00 P
HOŘICE NA ŠUMAVĚ							8:00JR

liturgické texty – oznámení

pozn. časy označené v tabulce tučným písmem – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova

24. neděle v mezidobí - C

1. čtení: Ex 32,7-11.13-14

2. čtení: 1 Tim 1,12-17

Evangelium: Lk 15,1-32

- V pondělí 16. září je *památka sv. Ludmily, mučednice.*
- V pondělí 16. září ve Větrní od 14:00 hodin bude se konat úklidová brigáda kostela.
- V sobotu 21. září je *svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty.*

www.farnostck.bcb.cz
email: farniuradck@seznam.cz

www.fuvetrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

www.farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz